

15.3.	Ne	3. neděle postní
16.3.	Po	pondělí po 3. neděli postní
17.3.	Út	úterý po 3. neděli postní
18.3.	St	středa po 3. neděli postní

Adorační den za nová povolání a za rodiny
celodenní tichá adorace před Nejsvětější svátostí v kapli Božího Milosrdenství

19.3. Čt slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie

20.3. Pá pátek po 3. neděli postní

Adorační den a noc naší farnosti
celodenní tichá adorace před Nejsvětější svátostí v kapli Božího Milosrdenství

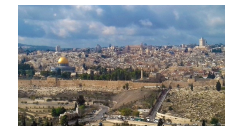
21.3. So sobota po 3. neděli postní

22.3. Ne 4. neděle postní – radostná

Moji milí farníci a přátelé naší farnosti. Vstoupili jsme do nemilé doby plné do této chvíle nepředstavitelných opatření, která zcela zvrátila naruby osobní životy mnohých z Vás a která bude mít nepochybně hlubší dopady na celou společnost, zejména v ekonomické oblasti. Je třeba mít na paměti, že všechna opatření jsou pro dobro těch, kteří by nemoci mohli být ohroženi na životě. Ačkoli se někomu tato opatření mohou jevit jako přehnaná, **je potřeba je s pokorou přijmout. Všichni jsou od našich biskupů dispensováni od účasti na nedělních bohoslužbách** a mohou se jich účastnit nepřímou prostřednictvím televizních nebo rozhlasových přenosů nebo streamovací službou na sociálních sítích. **Nikoho z nás Pán neopouští a celou situaci je třeba chápat také jako zkoušku zralosti naší víry.** Je třeba si připomenout zejména situace, kdy například na Sibiři v bývalém Sovětském svazu byli někteří věřící beze mše svaté i 50 roků a neměli vůbec žádnou možnost se něčeho účastnit na dálku, tak jak je to možné dnes. Zůstala jim jen osobní modlitba a živá víra, že mluví s Bohem. Ano, zvykli jsme si, že máme některé věci naservírovány až pod nos. Ale je naše víra opravdu živá? Uvědomujeme si, že Bůh je přítomen v našem životě? Že vede náš život a tento svět? Nic co se děje dnes nebo bude dít v budoucnu, není jen tak. Všechno je dílem Božího Milosrdenství. Pán miluje svoje lidstvo a miluje každou jednotlivou duši. A On jistě udělá všechno proto, aby žádná duše, pokud možno nezahynula, ale byla zachráněna a spasena. V naší farnosti máte mimořádnou možnost strávit neomezený čas v adorační kapli ve farním areálu, stejně tak je pro Vás náš poutní kostel přes den otevřen. Nezapomeňte na to, prosím. Váš o. Vilém.

- Podněty k prožití neděle a aktuální informace můžete sledovat na našich webových stránkách www.libesice.com a na našem facebookovém profilu Fara Liběšice.

Žít doma a cítit se jako doma

(Papež František, 14.3.2020)

„Nežít doma jako v hotelu,“ kázal papež při ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty. Také tuto sobotu v přímém přenosu sloužil Petrův nástupce mši svatou, v jejímž úvodu řekl:

„Modlíme se dále za nemocné touto pandemií. Dnes se chci modlit zvláště za rodiny, které jsou celé dny doma s dětmi, protože školy jsou z bezpečnostních důvodů zavřeny, a musí tuto situaci zvládat, dobře zvládat, tedy v pokoji a pohodě. Myslím zejména na rodiny, které pečují o své drahé. Na ústavy pro postižené lidi. Modleme se za rodiny, aby v této situaci neztrácely vnitřní klid a dokázaly vést mocně a radostně celou rodinu vpřed.“

V homilii František komentoval dnešní evangelium (Lk 15,1-3.11-32) o marnotratném synu a milosrdném Otci: „Toto evangelium jsme slyšeli mnohokrát. Ježíš toto podobenství vypráví za zvláštních okolností, kdy k Němu »přicházeli sami celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: Přijímá hříšníky a jí s nimi«. Ježíš odpovídá podobenstvím. Co říkají hříšníci, kteří přicházeli mlčky, ale jejich přítomnost byla hodně výmluvná? Chtěli naslouchat. Co říkají učitelé Zákona? Kritizují. Reptají, jak praví evangelium, a snaží se umenšit autoritu, kterou měl u lidí Ježíš. A vznášejí velké obvinění: Ji s hříšníky, tedy je nečistý.“

Podobenství pak trochu vysvětluje toto drama, tento problém. Co dotýční cítí? Lidé vnímají potřebu spásy. Nedovedou správně intelektuálně rozlišovat. [Říkají:] »Hledám Pána, aby mne naplnil.« Potřebují pastýře, který je vede. Lidé přistupují k Ježíši, protože v Něm spatřují pastýře, potřebují pomoc k životu. Tuto potřebu vnímají. Ti druzí, učitelé Zákona pociťují soběstačnost: »Studovali jsme na univerzitě. Mám doktorát. Ne, dva doktoráty. Vím velmi dobře, co říká Zákona. Ba dokonce znám úplně všechny výklady, všechny kázusy, celou kazuistiku.« Oni se považují za soběstačné a opovrhují lidmi, pohrdají hříšníky.

Co říkají postavy v podobenství? Syn praví otci: Dej mi peníze a já odcházím. Otec mu je dá, ale nic neříká, protože je otcem. Možná si vzpomněl na nějakou klukovinu, kterou vyvedl, když byl mladý, ale neříká nic. Otec umí trpět mlčky. Otec sleduje čas. Špatné chvíle nechává přejít. Nežádá otec dělá nechápavého, pokud jde o nedostatky svých dětí. Druhý syn otci vytýká: »Byl jsi nespravedlivý«.

Co vnímají postavy z podobenství? Mladšímu synovi se chce do světa, jít dál, odejít z domova, který mu asi připadá jako vězení, chce soběstačnost a říká otci: »Dej mi, co mi patří.« Je odhodlaný, silný. Co pociťuje otec? Vnímá bolest, má soucit a velkou lásku. Když jde potom syn do sebe a řekne si, že půjde za otcem, nalézá otce, jak jej očekává a zdálky vyhlíží. Otec umí čekat na svoje děti.

Co vnímá starší syn? Evangelium praví: »rozzlobil se«, pocítil opovržení. Hněv je pro takové lidi často jediný způsob, jak pocítit vlastní důležitost. To jsou slova, jež čteme v tomto evangeliu. Jaký je však problém? Začneme u staršího syna, který jej má. Problém spočívá v tom, že je doma, ale nikdy nepostřehnu, co to znamená žít doma. Konal si svoje povinnosti, věnoval se svojí práci, ale nechápal, co je to vztah lásky k otci. »Rozzlobil se a nechtěl vejít dovnitř«. Pomyslel si snad, že už to není jeho domov? Stejně jako učitelé Zákona: »Není tu žádný rád. Přišel tenhle hříšník, a vystrojili slavnost. A já?«. Otec mu říká jasně: »Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje«. Toho si tento syn nevšiml. Žil doma jako by to byl hotel, nevnímá otcovství. V církvi je také mnoho „hostů“, kteří se považují za majitele.

Je zajímavé, že otec nic neřekl synovi, který se odvrátil od hříchů, pouze jej objal, políbil a nechal vystrojit hostinu. Staršímu synovi musel vysvětlovat, aby šel do sebe, do svého srdce, obrněného vlastními koncepcemi otcovství, synovství a životního stylu. Vzpomínám si na jednoho moudrého starého kněze, velkého zpovědníka a misionáře, který choval velkou lásku k církvi. Vyprávěl o jednom mladém velice sebejistém a velice věřícím knězi. Tento moudrý a v církvi vážený kněz o tom mladém řekl: »Modlím se, aby před ním Pán nastražil nějakou banánovou slupku, takže uklouzne. To mu prospěje.« A řekl - zdálo by se - že rouhavě: »Prospěje mu, když zhřeší, protože bude potřebovat odpuštění a tak nalezne Otce.«

Mnoho nám říká toto Pánovo podobenství, které je odpovědí těm, kteří Jej kritizovali za to, že chodil k hříšníkům. I dnes mnozí lidé z církve kritizují ty, kdo přistupují k lidem, kteří jsou v nouzi, k nepatrným, pracujícím také pro nás. Kéž nám Pán udělí milost pochopit problém. Problémem je žít doma, ale necítit se jako doma, to znamená bez otcovských a bratrských vztahů, protože existují pouze ty pracovní, soudružské.“